

Fredag 5 december

Utkommer fredagar

1997 23:e årg.

35

Söndag 7

Kulturdag 12-18
musik, dans, poesi

Onsdag 10

Konsert 19.30-01

Smålands nation

Kastanjegatan 7

**Solidaritetsröj för
Colombia**

Ung Vänster & Smålands

MR50

Den 10 december 1948 antog FN:s generalförsamling den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna. Förklaringen har senare utvecklats och kompletterats med ett åttiotal konventioner och deklarerationer. De mänskliga rättigheterna omfattar alla människor oavsett ras, kön, religion eller politisk uppfattning och bland dem finns rätten till liv, frihet och personlig säkerhet, likhet inför lagen, tanke-, yttrande- och religionsfrihet, frihet från slaveri och tortyr, rätten att fritt lämna och återvända till sitt land, rätten till social trygghet och en levnadsstandard som möjliggör hälsa och välbefinnande.

Denna förklaring har emellertid inte gjort slut på kränkningarna av de rättigheter den formulerar. I Amnestys årsrapport 1997 är det endast ett fåtal länder som undgår kritik för kränkningar, bland dem glädjande nog Sverige även om vi inte undgått kritik alla gånger. Några exempel på de kränkningar som uppmärksammas i årsrapporten är:

Brasilien. De två pojarna Jerimum, 17, och hans storebror Elias, 19, greps mitt i natten. De släpades ner till floden och sköts ihjäl. Jerimum hade gjort några småstölder och sålt marijuana. Elias hade förmodligen inte gjort något..

Burundi. Tiotusentals mördades av regeringsstyrkor och väpnade grupper. Mer än 6 500 hålls fängslade utan åtal. 150 förklarades skyldiga efter inkorrekta rättegångar och 80 dömdes till döden. Tortyr används systematiskt. Minst 24 fångar avrättades efter summariska rättegångar. Hundratals "försvann".

Turkiet. En kvinnlig 22-årig journalist är "försvunnen" sedan

Gudrun Schyman i Arlöv:

– Kommunerna behöver fler händer, fler fötter, fler varma hjärtan

Gudrun Schyman besökte i början av veckan Skåne men talade inte i Malmö eller någon annan större stad utan i Arlöv och Svedala. Det var ett helt riktigt tyckte nog vi tretti som lyssnade på henne i Arlöv. De tappra fem kvinnor som håller liv i partiorganisationen där och givet resurserna för ut vänsterns politik på ett skickligt sätt förtjänar uppmuntran.

Den anspråkslösa ramen gjorde också att v-ledaren kom till sin fulla rätt. Helt utan manus utvecklade hon mycket pedagogiskt partiets aktuella ståndpunkter, och genom att hon agerade fritt från golvet, utan talarstol och mikrofon, kunde man följa hennes fascinerande kroppsspråk. Inte bara händerna utan också benen talade.

Tredje största partiet

– Som konsumentupplysning borde alla partier i den kommande valrörelsen tala om vem de vill regera tillsammans med, i första, andra och tredje hand, förklarade hon. Inget parti kommer ju att få ensam majoritet.

Själv uppehöll hon sej dock bara vid vänsterpartiets förstahandsalternativ, som föga förvånande var en samverkan med socialdemokraterna. Om det skulle ske genom regeringsdeltagande eller på annat sätt gick hon inte in på. Att sitta i regeringen hade aldrig varit aktuellt efter förra valet, menade hon, men kanske är det ett annat när vänstern är landets tredje största parti. För den positionen var hon övertygad om att det behåller, trots nedgången i opinionsmätningarna.

Liksom Johan Lönnroth, Hans Andersson och andra v-företrädare som man lyssnat till talade Gudrun Schyman med viss saknad om perioden närmast efter valet 1994

1993. Hon hade jobbat i fyra månader på tidningen Özgür Gündem, som bevakar mänskliga rättigheter, när ögonvittnen såg henne bli bortförd av civilklädda poliser. Flera av dess medarbetare har mördats eller "försvunnit".

USA. Allt fler avrättningar och rapporter om dödsfall i häkte, tortyr och misshandel av fångar. Systemet med kedjefångar – som betraktas som grym, omänsklig och förnedrande behandling – används fortfarande och för första gången mot kvinnor.

Listan kan göras mycket längre och för att fästa uppmärksamhet

då vänsterpartiet verkligen ingick i regeringsunderlaget och hade ett faktiskt inflytande på politiken.

Kommunal expansion

Får vänsterpartiet centralt inflytande igen ser man nog till att kommuner och landsting får mera pengar, mer än i regeringens nyss utdelade "gottpåsar", som hon uttryckte det.. Detta skulle säkert uppskattas av de rödgröna och rödskära koalitioner som sliter med knappa lokala och regionala budgetar.

Men rent objektivt räcker det inte med att återställa den tidigare servicenivån, konstaterade Gudrun. Behoven ökar ju. Både äldre- och skolan behöver fler händer, fler fötter och fler varma hjärtan.

Därtill skulle vänsterpartiet driva frågan om miljöomställning. Hennes perspektiv blev globalt: antingen lägger vi om vårt sätt att leva eller går vi mot en ekologisk katastrof. Detta såg hon som en uppgift för det offentliga, inte minst kommunerna, eftersom hon betvivlade de privata entreprenörernas intresse.

Fortsatt EMU-motstånd

Vänsterpartiet har modifierat sin politik i många frågor men knappast när det gäller EU och EMU. Kampen mot EMU-anpassning var

ett grundtema i Gudrun Schymans tal. Prisstabiliteten får inte vara överordnat arbetslöshetsbekämpningen som mål, men något annat godtar inte det gäng av riksbankschefer som kommer att bestämma EMU-politiken, och som tror att Europas framtid är att konkurrera med amerikaner och östasiater.

Med tillfredsställelse konstaterade hon att det tycks finnas majoritet för EMU-omröstning 1999 eftersom vänstern och moderaterna (och ett par andra partier) för en gångs skulle föreslå det samma, om än med olika motiv.

Det är viktigt att omröstningen kommer tidigt, inskärpte hon. Annars hinner den faktiska EMU-anpassningen gå för långt.

Älgjakt mindre viktigt

I diskussionen kom bl.a. kravet på kortare arbetstid upp. Gudrun Schyman påminde om den utredning som lades fram 1988 och som Mona Sahlin basade för. Då var ett tungt socialdemokratiskt motargument att arbetstiden inte kunde kortas eftersom det var brist på arbetskraft. Nu avvisas kravet därför att det inte sägs ge fler jobb! Dålig logik, tyckte Gudrun. Hon argumenterade för vänsterpartiets modell med 35 timmars normalarbetsvecka. Bättre det än fler semesterveckor, även om det är ett önskemål hos män som vill jaga älg.

Vänsterpartiet är lika dåligt som de andra partierna på att engagera invandrarna, ansåg en invandrare. Gudrun Schyman hade inget riktigt bra svar.

Gr

på problemet har FN utropat 1998, med start den 10 december 1997, som ett år då speciella insatser för informationsspridning och påtryckningar ska genomföras. Projektet kallas MR50, eftersom det är 50-årsjubileet av den ursprungliga förklaringen som föranleder att det är just 1998 som har valts för uppmärksammandet. Som inledning av året kommer ett antal organisationer i Lund att anordna ett **fackeltåg** onsdagen den **10 december**. Samling sker på **Stortorget** klockan **17.00**, där facklor finns att köpa, och avmarschen blir klockan 17.30. Vid återkom-

sten till Stortorget håller **Anna Karin Hammar**, som är stiftsadjunkt för internationella frågor i Lunds stift, ett tal och därefter kommer preliminärt ett seminarium om ämnet mänskliga rättigheter att anordnas. Före och under taget kommer de för Veckobladets läsare kända hjältarna i **Röda Kapellet** att inspirera deltagarna. De arrangerande organisationerna är preliminärt Amnesty International, IM, Röda Korsets ungdomsavdelning, Rädda Barnen, Lunds FN-förening, Svalorna, Klotet, SKV, SKKMR och IKFF.

Kristian Wahlgren

Låt oss få veta sanningen

Mårtenstorget 97-11-29/Sten Henriksson

Vi i vänsterpartiet i Lund vill i dag ta tillfället i akt att säga vår mening i en fråga som är av stor vikt i ett demokratiskt land. Det är en fråga om likhet inför lagen, en fråga om åsiktsfrihet och om statsmakten och den enskilde. Jag talar om den fråga som i många år har legat och pyrt och spritt en stank av hemlighetsmakeri och politiska förföljelser omkring sig. Jag talar om den politiska åsiktsregistreringen i Sverige.

Det här har i alla år bara varit en fråga för vänstern. Det har ju nämligen alltid varit vänstern som har varit utsatt, ända sen de hemliga polisagenterna vid sekelskiftet gick på socialistiska möten och skrev ner vad Hjalmar Branting och Hinke Berggren sa.

Det nya nu är att det är många fler som bryr sig. Som vi har sett under den senaste månaden i tidningarna och i riksdagen så finns det nu många som vill ha fakta om polisen och militärens agerande. Företrädare för folkpartiet, centern, kristdemokraterna, miljöpartiet och vänsterpartiet har ställt krav på att det svenska folket ska få klarhet om den åsiktsregistrering som pågått i mer än femtio år. Men enigheten är inte total. Två partier säger nej, eller försöker med olika konstgrepp komma undan en sådan granskning. Det är socialdemokraterna och det är moderata samlingspartiet. Det har då för vänsterpartiet varit naturligt att inbjuda två företrädarna för dessa båda partier, Gun Hellsvik och Göran Persson. Ni är välkomna hit till Mårtenstorget!

Hycklar du Gun?

Jag vänder mig då först till dig, Gun Hellsvik. Du företräder moderaterna i den nämnd som ska granska SÄPO:s utlämnande av uppgifter ur registren och du var den som i riksdagsdebatten i förra veckan svarade för moderaternas ståndpunkt.

Min fråga till dig är hur du kan förena din hållning till SÄPO med ditt partis idéer. Jag citerar ur moderaternas idéprogram:

Statens grundläggande uppgift är att värna den frihet och den trygghet som samhällsgemenskapen förutsätter. ... Fri opinionsbildning bland medborgarna, fria val, lokalt och regionalt självstyre, en av medborgarna själva styrd och utövad fri marknadshushållning samt en statsmakt byggd på rättsstatens principer säkrar friheten även om den statliga maktutövningen skulle ges en betydande omfattning. Därmed blir demokratin också någonting mycket större och mycket mera krävande än bara en princip om majoritetsbeslut. Det innebär en förpliktelse att säkra den enskilde

individens grundläggande fri- och rättigheter och att slå vakt om hennes integritet och privatliv.

Du Gun Hellsvik vet hur SÄPO-uppgifterna insamlas och används. Du vet att den som SÄPO registrerar som sympatisör till vänsterorganisationer därmed förhindras att delta i arbetslivet på lika villkor med andra. Söker du ett av de många jobb som är skyddsclassade - det kan gälla offentlig administration eller ett jobb på någon av landets stora industrier så innebär det att man på grund av de påståenden som SÄPO riktar emot dig inte kan få det jobbet Din ansökan läggs åt sidan, och du kommer aldrig att få veta det och du har ingen chans att försvara dig mot de påståenden SÄPO:s hemliga rapportörer gör om dig. Vi känner några fall, snickaren Torsten Leander tydligen, men det är bara toppen på isberget. Det vanliga är att den som utsätts för det här inte får veta att han eller hon granskats. Hur kan du finna detta förenligt med moderaternas idéprogram om rättsstatens principer, om åsiktsfrihet och personlig integritet?

Varför skyddar du de blåsvarta Göran?

Till dig Göran Persson vill jag säga följande. Du är ordförande för Socialdemokraterna, det stora partiet i den svenska arbetarrörelsen, ett parti som en gång bröt sig fram i opposition mot en statsmakt som tjänade överklassen. Du vet att den svenska överklassen sitter i orubbat bo på sina jordegendomar, på sitt bank- och industrikapital. Du vet att på de centrala positionerna inom den svenska statsapparaten sitter jurister, militärer, läkare och professorer som till alldeles övervägande del hyser motvilja mot de idéer och drömmar om social rättvisa som partierna till vänster, inklusive socialdemokraterna delar. Du vet vilka politiska hållningar som dominerar i den svenska militärmakten och i den svenska polisen. Utredningen av mordet på Palme visade ju att det sannerligen inte saknades grupper inom polis och militär som förändades av högerextremism och hat mot vänstern. Mot denna bakgrund måste jag fråga dig Göran Persson, hur kan du motsätta dig att vi får veta sanningen om Säpo och underrättelsetjänsterna?

En plågsam förklaring

Det finns förstås en sorts svar på de frågor jag ställer. Och det svaret är att ni båda är rädda för de sanningar som kan komma fram därför att de kommer att skada era partier. Vi kan ta parallellen med Sverige efter andra världskriget. Runt om i

världen hade man djupgående rättsuppgörelser mot nazister och medlöpare till Tyskland. Så skedde inte i Sverige, här lades locket på. Vi hade under andra världskriget militärledningar i marinen och armén som var överväldigande tyskvänliga och som helst av allt ville dra ut i kriget mot Sovjet vid Hitlers sida. Kommunisterna och vänstersocialdemokraterna sattes i arbetsläger här i landet, deras hem utsattes för husrannsakan, deras tidningar fick inte skickas med post och järnväg. Fick vi någon uppgörelse med nazisterna och tyskvännerna? Nej, socialdemokraterna och borgarna var eniga på den punkten: locket på. Borgarna sa: rör inte de våra och socialdemokraterna var angelägna om att glömma och gå vidare.

Resultatet av locket-på-politiken skördar vi fortfarande: det stiger upp en sur stank från de hemliga arkiven, från naziguld och arbetsläger och förföljelser. Hade det inte varit bättre om sanningen kommit fram? Ett tillfälligt obehag, det förstår man lätt, men en chans att gå vidare med rent bord.

Det hemliga kriget

Detsamma gäller naturligtvis också det hemliga krig som under femtio år pågått mot anhängare till vänsterpartier i Sverige. Det har funnits en politisk kamp mellan socialdemokratin och partier till vänster och det är inget naturligt. Men det skakande är att socialdemokraterna i den kampen licerade sig med polis och militär för att bekämpa sina politiska motståndare på arbetsplatserna. Vi vet i dag att socialdemokraterna startade med registreringar av sina politiska motståndare, sen lämnade över uppgifterna till Säpo och till sist också militären. Från mitten av 1950-talet fick IB under Birger Elmer en avdelning för inrikes spionage med anställda socialdemokratiska gamla ombudsmän som arbetade med registrering av kommunister. Och när vänstervägen kom i slutet av 1960-talet så blev det den nya vänstern som registrerades. Den som sålde Folket i Bild, eller stod med insamlingsbössa för Vietnam eller var aktiv i någon solidaritetsrörelse för länderna i tredje världen hamnade i IB:s register över tänkbara landsförrädare och blev en andra klassens medborgare. Särskilda agenter rapporterade från vänsterorganisationerna eller bröt sig in och fotograferade medlemsregister och prenumerationslistor. Efter avslöjandet av IB utlovades att allt detta skulle upphöra, men efter ett halv års paus var full fart igen. Hur gick det med Säpos verkliga uppgift, att värna rikets säkerhet?

Det gick mycket sämre, spionerna gick fria, Stig Wennerström och Stig Bergling kom från de hemliga makternas egna led och granskades inte. Säpo förföljde vänsterradikala ungdomar i stället för att leta sovjetiska spioner och i dag fortsätter man med att förfölja invandrare.

Vad kan göras?

Ja jag skulle kunna fortsätta så här, det hemliga kriget mot vänstern känner vi bara till fläckvis, men vad vi vet är skakande. Kan det göras ogjort? Nej. Var det bara ånglar på andra sidan? Nej och åter nej.

Vad kan då göras? Jo, vi vet hur man försökt hantera vidrigheterna i Sydafrika: man försöker få fram sanningen. Hur gör man med Stasiarkiven i DDR: man försöker få fram sanningen. Vi vet hur man i Norge har bemästrat sin historia av hemligt krig mot vänstern: genom att söka sanningen genom en oberoende sanningskommision, som i en läsvärd rapport på 1100 sidor går igenom Norge under det kalla kriget.

Och låt mig säga något om hur vänsterpartiet försökt bemästra sin ganska solkiga historia: vi har försökt få fram sanningen. Vänsterpartiet i Lund drev i många år tanken att det skulle tas fram en vitbok om vårt parti förhållande till partierna i kommunistländerna. Häromåret kom den., med bidrag från Ulf Nyman och vår eminente historiker Lars-Arne Norberg. Där saknas inte pinsamheter för vänsterpartiet, men det har varit viktigt att ta fram den.

Hur har vi då gjort i Sverige hittills med de hemliga makterna: jo udda utredningar som de hemliga tjänsterna fritt har ljutit inför och där avgörande texter hemligstämplat. Göran Persson och Gun Hellsvik: i riksdagen i förra veckan hade opinionen baxat er så långt att ni kunde tänka er att vissa betrodda historiker skulle få se på arkivmaterial. Det är på alla sätt otillräckligt.

Det är alltså så jag vill sluta det här anförandet. Göran Persson och Gun Hellsvik: Ge oss en chans att se Sveriges moderna historia i ögonen. Vi i vänstern begär inte ursäkter och urskuldande, vi begär inga straff eller skadestånd för de övergrepp som begåtts i det långa kriget mot oss och för vilket era båda partier är huvudansvariga. Vi begär bara en enda sak: att ni släpper fram sanningen.

Sten Henriksson

Det är andra som tar över

Landstingets sista budget

Bugetsammanträdet den 24 och 25 november var det sista i Malmöhus läns landsting. Nästa budget blir gemensam för hela den skånska sjukvården och tas av Sammanläggningsdelegerade. Därefter - 1999 och framöver - blir det regionfullmäktige i Skåne som tar över. I andra avseenden kan man knappast kalla debatten för historisk. Den var ganska avslagen och bjöd på få nyheter.

Socialdemokraterna berömde sig själva och regeringens politik. Det var landstingsstyrelsens ordförande Ingrid Lennervall, som förde ordet. Efter en lång och svår period då man varit tvungen att ståda upp efter den borgerliga regeringen, kan man nu se tydliga exempel på hur Sveriges ekonomi förbättras. Regeringen höjer därför bidragen till vård, skola och omsorg och prognoserna talar om ökade skatteintäkter. Det finns alltså anledning att vara optimistisk trots att det ekonomiska läget för sjukvården i Skåne fortfarande är besvärligt. Huvudsåpet i budgeten ligger fast: Det gäller att genomföra de beslut om strukturförändringar, som redan är fattade och det gäller att sänka kostnaderna i vården så att inkomster och kostnader balanserar vid utgången av år 2000. Det senare betyder att socialdemokraterna - och de övriga partierna - har anslutit sig till vänsterpartiets uppfattning i den frågan.

Det finns också ett antal mindre satsningar i socialdemokraternas budget: 20 miljoner kronor avsätts till ökat patientinflytande över vården; Lydiagården utanför Höör får en miljon kronor i ett vårdavtal för att förbättra vården för äldre, kroniskt sjuka och för patienter i livets slutskede; Barn och unga under 20 år får som bekant gratis sjukvård och budgetramen utökas med kostnaderna för detta. Det finns också ett antal förändringar, som beror på ändrad kostnadsfördelning mellan staten och landstingen. Den viktigaste är att landstinget övertar kostnadsansvaret för läkemedelsförmånen och för inkontinensartiklar.

Katastrofen är nära

Carl Sonesson, som är moderaternas talesman i ekonomiska frågor, är fixerad vid ett katastrof- och konkursscenarium. För honom spelar det ingen roll om tillgänglig statistik och prognoser visar på ett bättre ekonomiskt läge. Det blir ändå värre och värre enligt honom. Han överträffade sig själv vid förra landstingsfullmäktige. Där lade han själv på en overheadbild som

illustrerade hur det stora underskottet i sjukvårdens ekonomi minskade med ett par hundra miljoner kronor mellan 1998 och 1999. Den bilden kommenterade han med: "Här kan ni själva se hur det bara blir värre och värre!"

Moderaterna kritiserar m-landstingets majoritet för att inte ha kontroll över den ekonomiska utvecklingen och för att inte spara tillräckligt. De har särskilt riktat in sig på uppsägningsstoppet, som innebär en viss bastrygghet för de anställda. Moderaternas kritik är ihålig. De har inga konstruktiva alternativ till den politik som förs. Resonemanget om att landstinget är konkursmässigt håller inte när man inser att det bara krävs en kronas skatthöjning för att få balans i ekonomin och när man minns att alla partier i princip varit överens om att rationaliseringar och omstruktureringar av vården borde ge ungefär 500 miljoner kronor för M-landstinget.

Moderaterna visade också upp långt gående populistisk ansvarslöshet när de tillsammans med centern och miljöpartiet krävde att sjukvården i Landskrona skulle läggas samman med Helsingborg och Ängelholm i stället för med Lund. De vet mycket väl att planeringen för samgående mellan Landskrona - Lund och Orups sjukvårdsdistrikt gått så långt att det skulle kosta stora belopp att avbryta den och slå in på ett annat spår.

Mittenpartierna och mp

Centerpartiet har hittat ett sätt att åtminstone bokföringsmässigt visa att man vill satsa mer på vården. De föreslår att sjukvården skall få ca 100 miljoner kronor ytterligare genom att landstingets bidrag till kollektivtrafiken minskas med motsvarande belopp. För att sedan hålla själva trafiken skadeslös är väl tanken att de pengar, som finns fonderade för Citytunneln skall frigöras. Om detta kan man säga att det i bästa fall är vackert tänkt, men knappast möjligt att genomföra. Centern vill också, genom beslut i landstingsfullmäktige, undanta primärvården från besparingar. Det är bra att man markerar sitt stöd för primärvården. Det är väl mera tveksamt om avgörandet skall träffas i fullmäktige. Sjukvårdsdirektionerna har bättre lokal-kännedom och klarar nog att göra de bästa avvägningarna.

Folkpartiets Kaj Wilhelm Winqvist har tidigare gjort en kort-huggen och kraftfull markering mot moderaternas drömmar om offentligt finansierad privat sjukvård. På bugetsammanträdet låg Fp nära majoriteten och profilerade sig genom att kräva bättre samordning mellan sjukvårdens, socialtjänstens och arbetsmarknadspolitikens insatser.

Miljöpartiet är det enda parti, som är berett att höja skatten i dagens läge. De vill alltså ta en krona per intjänad hundralapp av invånarna i Malmöhus läns landsting och som motprestation erbjuda för femtio öre vård!

De gröna driver också på för att sjukvården i Landskrona skall läggas samman med Helsingborg - Ängelholms distriktet. Invändningarna mot detta är, förutom den tempoförlust, som jag tagit upp tidigare, att samarbetet mellan Lund och Landskrona har utvecklats förvånansvärt bra.

Vänstern då ?

Jag har mycket utförligt redovisat Vänsterpartiets resonemang och ståndpunkter tidigare i VB. Så, gå till lägen! Men för den late skall jag göra en kort sammanfattning: Förstärkt inkomsterna. Genomför de strukturbeslut, som redan är fattade och investera för framtiden. Det är vänsterpartiets recept för att lösa den skånska sjukvårdens problem. Vi argumenterade för detta på bugetsammanträdet. Den ekonomiska planeringen bör inriktas på att hälften av underskottet spara in och hälften klaras genom inkomstförstärkning. Läs skatthöjning. Eftersom det inte är rimligt att höja skatten för 1998 bör skatthöjningen komma först 1999. Då bör den gälla för hela Skåne. All kraft bör inriktas på att få de nya sjukvårdsdistrikten, Malmö - Trelleborg; Landskrona-Lund-Orup; Helsingborg-Ängelholm; Ystad-Simrishamn och Hässleholm-Kristianstad, att fungera. De investeringar, som är nödvändiga för strukturen, Trelleborgs lasarett eller är framtids-satsningar, BKC i Lund skall förverkligas.

Dessutom bör landstinget starta försöksverksamhet med sex timmars arbetsdag under 1998. Det senare är ett gammalt krav som vi fått stöd för från mp och s. Tyvärr visade det sig att socialdemokraterna inte var tillräckligt intresserade av frågan för att den skulle förverkligas.

Som sammanfattning kan bugetsammanträdet betraktas som ganska avslaget. Det lär bara gå till historien eftersom det var historiskt.

PS. Benny Jönsson (m) har oförtjänt fått hela äran i lokalpressen för att ha stoppat försäljningen av förvaltningshuset på Baravägen. Hela sanningen är att undertecknad drivit frågan sedan försäljningen aktualiserades i Sammanläggningsdelegerades AU. Jag yrkade avslag på men hängde på återremissyrkandet när Benny Jönsson hade ätit lunch och bestämt sig. Men det finns ingen anledning att vara småsint. Nu gäller det att fixa hyresgäster till huset.

Från det kommunala

Så har då de kommunalekonomiska ramarna för de tre kommande åren fastställts. Några större överraskningar bjöd inte de två kommunfullmäktigedagarna på.

En allmän reflektion blir att det politiska samtaletpartierna emellan är satt på undantag. Det enda riktigt allvarliga försöken gjordes av vänsterpartiet, framför allt genom Roland Andersson, som gång på gång försökte få de borgerliga partierna i allmänhet och moderaternas företrädare Annika Annerby Jansson i synnerhet att utveckla tankarna bakom de besparingar på totalt 36 miljoner som bedömdes möjliga genom att konkurrensutsetta den kommunala verksamheten.

Hur garanteras insynen i privat omsorgsverksamhet? På vilket sätt skapar privat verksamhet bättre förutsättningar för brukarinflytande/styre än kommunal? Vad finns det för skäl att tro att kvaliteten i verksamheten kan bibehållas, samtidigt som man sparar uppåt 40 miljoner på tre år? Många frågor, inga svar!

Skolmåltsavgifterna på gymnasieskolan kommer inte att avskaffas inom den närmsta framtiden. Vänsterpartiet krävde, som enda parti, att avgiftens avskaffande skulle införas som en förändring under 1998, men fick inte stöd för detta från något annat parti.

Folkparken kommer förhoppningsvis att snart kunna börja användas igen i större omfattning än idag. Visserligen sade kommunfullmäktige nej till vänsterpartiets motion om att överföra ansvaret till Kdn Väster. Men eftersom Kultur- och fritidsnämndens ordförande Claes Göran Jönsson, som nu ansvarar för att något positivt händer med parken välkomnade ett samarbete med kdn Väster, nådde motionärens ganska långt i sina krav.

Några svar på frågan om kommundelsnämndernas framtid vid ett eventuellt majoritetsbyte efter valet gavs inte.

Som väntat satsade folkpartiet stort på sociala frågor, fast genom en total besparing på 1,4 miljoner.

Byhuset i Södra Sandby fick fullmäktiges stöd efter diverse voteringsrunder. För att tillskottet skulle bli möjligt "tvingades" moderater och halva folkpartiet att vidga sin ram för Södra Sandby med 1,6 miljoner kronor, därmed möjligen troende sig garantera ett gott valresultat i denna kommundel.

Till slut, jag har inte sagt, vilket påstods i sydvenskan, att Genarpsbor inte har rätt till Lunds centrum. Däremot hävdar jag att tillgängligheten, oavsett hur stora vägar och hur många parkeringsplatser som byggs, aldrig kan bli densamma för oss bybor som för stadsborna, menande att tiden också är en tillgänglighetsfaktor.

Sven-Bertil Persson

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Avd. prenumerantvård: Bredberg värvar

Gösta John Bredberg (fp) har startat en personkampanj inför kommunalvalet nästa år och publicerat en liten värningsbroschyr, "En bock i marginalen". Eftersom Bredberg är gammal prenumerant och skriver positivt om VB (se härintill) kan vi givetvis inte förbigå hans broschyr.

Inspiration från vänster

Vi undrar om inte den professionella reklammannen Bredberg kan ha inspirerats av en liknande publikation som vänsterpartiet spred inför valet 1992: "En liten bok om Lund". Format och omfång stämmer ungefär, även om Bredbergs är mer långsmal, men framför allt öppenheten och strävan att mer skapa en (positiv) image än att redovisa ett heltäckande program. Just detta att tala uppskattande om motståndare, att visa tolerans, var ett knep som även vänsterpartiet körde med. Det är säkert framgångsrikt ännu.

Bredberg talar även mycket varmt om sina kvinnliga partikollegor i Lund – som han riskerar att slå ut genom sin personkampanj. Det är skickligt.

Bredberg vill ha mer pengar åt kulturen. Bra – men lundaborna vill inte gå på teater. Han vill bygga ut Lund i Eslöv vilket visar att han inte förstår vad folk vill ha om de får välja. Han skriver om att bygga på höjden men skämtar så att man inte fattar vad han egentligen tycker.

Kluvenhet och klassolidaritet

Alldeles i slutet av romanen *Villospår* låter faktiskt Henning Mankell sin hjälte Knut Wallander ta tåget från Ystad till Malmö. Annars är Wallander en inbiten bilist och flygresenär. Han gnölar över hur svårt det är att parkera i Lund, vilket Bredberg välustigt åberopar. Folkpartiet tävlar ivrigt med moderaterna om rollen som Lunds blyvänligaste parti, och i detta stycke är Bredberg en god folkpartist.

Men sådana är som bekant kluvna. Bredberg talar om den rödgröna majoritetens bilfientliga politik som han vill vinna röster på att ändra, och skriver "att det finns för få parkeringsmöjligheter nära stadskärnan". Men i egenskap av reklamman är han samtidigt engagerad i en kampanj som köpmännen och kommunen driver, där det talas om att det finns 1500

någotånär centrala p-platser i Lund.

Tyvärr är vi bara en minoritet inom majoriteten som tycker att det är för många. I stället är fler p-platser på väg. Dock lär det inte tillfredsställa Knut Wallander och hans likar. De vill alla stå på Mårtenstorget, helst gratis, och skriver ilska insändare när de inte får det.

Bredberg berättar också om några stackars invandrare som blir lappade när de ska göra ett jobb inne i stadshallen. Här ger han ett vackert exempel på klassolidaritet: småföretagare är bland de värsta p-syndarna och anser sej ha rättigheter som är andra förmenade. Egentligen vet Bredberg att den som har nödvändiga transporter till t.ex. stadshallen kan få tillstånd att parkera i närheten (se bara på TV-bilarna när det är utsändning från fullmäktige). Kanske hade montörerna inte brytt sej om att skaffa tillstånd, kanske tyckte polisen och/eller trafikvakterna att ett par unga starka gossar kunde bära sina verktygsåldor ett par hundra meter.

Personval trots allt?

I Kommun-Aktuellt nr 35 skriver Mats Einarsson, v-politiker i Botkyrka, kritiskt om personval. "Det ligger ett stort demokratiskt värde i att väljarna tar ställning till alternativa politiska program snarare än till enskilda individer. Personval fokuserar valrörelsen och medborgarnas väl på det sekundära – enskilda politikernas personliga egenskaper och i regel inte på de verkliga kvalifikationerna utan på den bild, image, som politikern lyckas förmedla via massmedia", hävdar han.

Han påpekar också det självklara att personval gynnar kandidater med egen förmögenhet eller andras uppbackning. Det är väl heller inte alla som likt Bredberg har råd att trycka upp en broschyr för massspridning.

Det är de borgerliga som varit drivande bakom personvalet. Einarssons ståndpunkt är vänsterns och arbetarrörelsens traditionella. Hos socialdemokraterna i nordvästra Skåne har vi just sett att inte bara statsrådet Uusman petats från valbar plats. Det har även drabbat Kent Härstedt, som främst är känd som överlevande från "Estonia" men annars är en välskrivande och engagerad kolumnist som nog vore ett tillskott i riksdagen. Men tradi-

Bredberg om VB

Sedan ett antal år prenumererar jag på tidningen Veckobladet som står Vänsterpartiet nära. "Vän av ordning" kanske fråga sig om det är lämpligt att en bekännande folkpartist inte bara läser denna utgåva varje vecka utan också är stödprenumerant.

Veckobladet är en stundtals välskrivna tidning. Den är enbart på fyra sidor men har en liten stil vilket gör att det ändå finns mycket att läsa. Den följer inte minst kommunalpolitikens olika områden här i Lund. Därtill kan den ibland rymma kåserande inlägg som höjer läsvärdet. Men framför allt är jag imponerad av att redaktionen – eller redaktionerna eftersom de skriver i skift – varje vecka är ut och är in kan producera en alert utgåva på frivillig väg.

Jag delar självklart inte alla uppfattningar som torgförs, en del åsikter betraktar jag som rent stolliga, men i spalterna finns många försök till eftertänksam samhällsanalys och öppenhet för andras värderingar. Med tanke på Vänsterpartiets historia, med alla dess ideologiska lik i garderoberna, är det överraskande att åsikterna i Veckobladet inte är mer extrema än att de ofta tangerar de tongångar som jag känner igen från mitt eget parti.

Kanske har jag också påverkats till en positiv bedömning av Veckobladet eftersom jag i de politiska korridorerna lärt känna en rad insiktsfulla och sympatiska personer med stark förankring i vänstern; Gunlög Stenfelt, Sven-Bertil Persson, Roland Andersson, Ulf Ny-mark och Sven-Hugo Mattsson är några namn i raden.

Vänsterpartiet tackar

för uppvaktnings och besök när den nya parti-lokalen invigdes den 29 november, inte minst för Göte Bergströms fina rosor och den praktfulla blomman från socialdemokraterna som Margareta Dovsjö överlämnade tillsammans med några positiva ord om partiernas kommunala samarbete.

tionen och maktbalansen föreskrev en landskronabo på den listpositionen och så blev det en skälig anonym fackombudsman.

När man vet hur snäva kretsar det i praktiken är som fastställer listorna kan man undra vad som är mest demokratiskt. Denna undran gäller även vänsterpartiet.

Man behöver kanske inte vara negativ till personval. Och det finns ännu en aspekt. För varje kommunalval ökar antalet nya småpartier bakom vilka det i regel står en förhoppningsfull entreprenör. Det är nog bra för politiken om dessa fribrytare på något sätt finns inom de etablerade partiernas hägn och ansvarsrets.

Så bocka gärna för VB-läsaren Gösta John Bredberg om ni tänker rösta på folkpartiet i nästa kommunalval. Men det tänker ni väl ändå inte?

Gunnar Sandin

PS. F.ö. anser jag liksom Bredberg att det kommunala p-bolaget borde avskaffas, men i motsats till honom, som vill ge det åt Lunds Kommunala Fastighetsbolag, att dess verksamhet bör ledas av trafikpolitikerna i Tekniska nämnden, bl.a. dem bekännande bilhataren Ulf Ny-mark (v). Men för säkerhets skull sitter Ulf även i LKF:s styrelse.

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN

Måndag 8 december kl 19.30 - 22.00, partilokalen: Kommunalpolitik. Beredning decembers kommunfullmäktige. Verksamhetsberättelse för kommunfullmäktigegruppen inför kommande årsmöte

RÖDA KAPELLET. Lö. 6.12. kl. 10. Samling Mårtenstorget för spel åt Hyresgästerna 10.30-12.30. Nr 25, 73, 166, 170, 187, 188, 225, 271, 282, 349, 351. So. 7.12. Samling Korpamoen 12.30 för spel 13-13.30 på Ung vänsterns kulturdag för Colombia. Nr 73, 170, 173, 298, 349, 351. Ingen rep. samma kväll.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Rolf Nilson
Näste redaktör: Rolf Nilson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Måndag e. 17 till fax 046-???.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Gunnar Sandin 046-13 99 58
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.